

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ СТАНОВЛЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Антоненко Д.С., гр. МЕ-10
Науковий керівник – ст. викл. **Н.А. Чвала**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

У сучасних умовах формування інформаційного суспільства й водночас суспільства ризику необхідним фундаментом є інформаційна інфраструктура та забезпечення інформаційної безпеки держави.

Серед важливих інтересів в інформаційній сфері України вирізняється недостатній рівень розвитку національної інформаційної інфраструктури, зокрема національних інформаційних ресурсів.

Внутрішня політика держави повинна бути спрямована на проведення таких заходів:

– зменшення податкового тиску на інформаційні підприємства, які надають інформаційні послуги вітчизняним товаровиробникам, оскільки чинна податкова система не враховує особливі умови створення і реалізації інформації;

– регулювання фінансових потоків, спрямоване на полегшення доступу інформаційних підприємств до джерел фінансових коштів, цілеспрямоване субсидювання з бюджету за рахунок здійснення програм надання пільгових позик, залучення приватного капіталу;

– застосування найбільш прогресивних форм цільового кредитування по мінімальних ставках, застосування його інвестиційного потенціалу банків, іноземних та вітчизняних кредиторів;

– активне використання інвестиційного потенціалу банків, іноземних та вітчизняних кредиторів для формування трудового потенціалу;

– здійснення антимонопольних заходів, тому що відсутність державного регулювання взаємовідносин на ринку інформаційних послуг сприятиме його монополізації з боку потужних зарубіжних організацій.

Аналіз становлення вітчизняного ринку інформаційних послуг показав з одного боку наявність невеликої кількості інформаційних підприємств, здатних надавати кваліфіковані інформаційні послуги, а з іншого – стрімке зростання і диференціацію попиту на інформацію, що викликає необхідність створення розвинутої інформаційної інфраструктури ринку.

РЕАЛІЗАЦІЯ ЕФЕКТИВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Антоненко Д.С., гр. МЕ-10
Науковий керівник – ст. викл. **Л.М. Зарецька**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Сучасний розвиток економіки свідчить, що головною рушійною силою будь-якої національної господарської системи є регіони. До складу України входять 24 області, котрі мають свої особливості й відмінності в економічному розвитку, в соціальному, історичному та інших аспектах. Недоліки в регіональній політиці приводять до значних диспропорцій у регіональній структурі економіки, нагромадженню економічних та соціальних проблем.

Регіональна політика покликана створити умови для динамічного, збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів, підвищити рівень життя населення, підвищити дієвість управлінських рішень на основі використання системи інструментів.

Основними принципами державної регіональної політики (ДРП) є пріоритет загальнонаціональних інтересів та інтересів регіону в цілому, врахування економічних, соціально-демографічних та інших факторів розвитку регіонів, збалансованості критеріїв соціальної справедливості та загальнодержавної ефективності, особливо під час вибору методів і форм державної підтримки окремих територій.

Стратегічними пріоритетами ДРП України на сучасному етапі є підвищення якості життя людини, цілісність гуманітарного та економічного простору, підвищення конкурентоспроможності регіонів, реформування міжбюджетних відносин відповідно до потреб кожного регіону і держави загалом.

Основними складовими елементами механізму ДРП є законодавчо-нормативна база, бюджетно-фінансовий інструментарій, підтримка окремих регіонів з боку держави, державні регіональні програми, індикативні прогнози і місцеві програми соціально-економічного розвитку відповідних адміністративно-територіальних утворень, створення та розвиток спеціальних економічних зон, розвиток міжрегіонального та прикордонного співробітництва.

За роки незалежності в Україні сформовано механізм державного управління регіональним розвитком, організаційно-правові та інші основи реалізації державної регіональної політики, але завдання збалансованого розвитку регіонів, поліпшення якості життя населення реалізуються недостатньо.